

JOSEP MIRO I ARDEVOL

Els entreteniments de la impotència

L'èxit dels esportistes i els clubs catalans, emmarcat per la sensació de fracàs de la representació espanyola als Jocs de Sydney, ha reactivat la vella qüestió de la presència directa de Catalunya en les competicions internacionals; per dir-ho ras i curt, seleccions nacionals de les federacions catalanes i el Comitè Olímpic de Catalunya (COC). Em temo molt que, com en altres ocasions, aquesta revifada serà flor de pocs dies i que les coses continuaran com sempre.

Els Jocs Olímpics del 92 a Barcelona, on el nacionalisme català va perdre bous i esquelles, varen posar de relleu a l'hora de la veritat la feblesa dels qui volfem una representació olímpica nacional. Cal recordar-ho, malgrat que no agradi: el pacte "olímpic" al final va incorporar pràcticament tothom, fins i tot l'Esquerra Republicana d'en Colom s'hi va acabar afegint. Fora de l'acord, i vistos i tractats com una força antisistema, es va quedar el Comitè Olímpic de Catalunya (que, sigui dit de pas, aplegava dirigents esportius que mai havien militat en el nacionalisme radical; simplement estimaven el seu esport i la catalanitat) i la desapareguda Crida. Cal recordar també, perquè no hi hagi confusions, que fins i tot la campanya "Freedom for Catalonia" mai va incorporar en les seves reivindicacions la del Comitè Olímpic, malgrat les reiterades demandes fetes en aquest sentit. Va ser una campanya, la de Freedom, que es va acabar el mateix dia que començaven els Jocs; és a dir a l'hora de la veritat. No volia ser una batalla, sinó unes simples maniobres. Així és difícil guanyar cap guerra.

Si en aquell moment en què la reivindicació del COC era un sentiment popular perquè els Jocs fets a casa li atorgaven un interès difícil d'assolir en altres condicions; si no vàrem aprofitar un període en què un gruix molt important de federacions estaven disposades a assumir el risc del conflicte obert amb les respectives federacions espanyoles; si no vàrem donar suport al COC —més aviat el contrari—, encara que protagonitzés un fet tan inèdit

com asseure a la taula en Samarach per a negociar, és difícil creure que ara, perquè els atletes catalans hagin fet un bon paper, les coses canviaran. El terreny esportiu és un dels que posen de relleu les grans contradiccions que afebleixen el catalanisme.

Per exemple, Joan Antoni Samarach, medalla d'or de la Generalitat i de la ciutat de Barcelona, ha estat el president del CIO que ha canviat la reglamentació de la Carta Olímpica (com a reacció a l'ofensiva del COC 92) per impedir que les nacions que no siguin estats independents puguin tenir comitè olímpic, trencant així la tradició secular i sàvia del CIO de separar el "país esportiu" de l'estat. Aquesta realitat, avui liquidada, és la que fa possible, per exemple, la presència de Puerto Rico, i d'altres països que no són estats, i va

facilitar en el passat la participació de molts països malgrat que no haguessin assolit encara la seva independència. Aquest canvi tan radical, que en Samarach ja va intentar sense tindre èxit els anys 1993 i 1994, gràcies a la reacció del Comitè Olímpic de Catalunya i d'un ampli conjunt d'entitats ciutadanes, va ser assolit pocs anys després, quan aquí es va baixar la guàrdia, sense que ni un sol telèfon de cap despatx oficial es despengés.

I després demanarem la presència a la UNESCO, i en Pasqual Maragall, l'adversari més acèrrim del COC, ens hi portarà. Segur. Mentrestant ens podem entretenir en l'inofensiu joc de comptar les medalles que haguéssim tret anant-hi pel nostre compte. Pensar el que podria haver estat però no fou sempre ens ha agradat molt als catalans.

Ex-president del COC

“És difícil creure que ara, perquè els atletes catalans hagin fet un bon paper als Jocs de Sydney, les coses vagin a canviar.”